

fra Sommeren. Man drev dem ned paa Engen, hvor de en Tid gik roligt omkring og snuste til Græsset. Men fra det Øjeblik, da Stalden stod i Lue, blev de ustyrlige. Med Flammeskæret i Øjnene grebes de af Galskab, besattes af Viljen til at dø. Brølende løb de omkring med rejste Haler for at komme tilbage til Gaarden og styrtede sig ind i Ilden. Skønt de blev gennet bort med Kæppeslag og Hujen, saasnart de nærmede sig, brød flere igennem Afspærringen og forsvandt i Flammehavet.

Henne paa den frie Del af Gaardspladsen — ubemærket af Tilskuersværmen foran Mejeribygningen — stod en enlig Skikkelse i en lang Kappe. Han stod med Haanden i Siden, rolig støttet til sin Stok som en Fremmed. Det var Torben. Den store Plads og alle dens Omgivelser helt op til Hovedbygningens Skorstenspiber og Parkens Trætoppe var næsten solklart oplyst af Skæret fra det vældige Baal. Men det var hverken Angsten for at se sin Fædrenegaard blive lagt i Aske eller Mængdens sløvt ondsindede Holdning, der fik ham til at rette sig op med en feberagtig Opblussen af Viljekraften. Der var noget i dette vilde Flammebaal, som virkede befriende paa hans Sind. Han følte sig tusinde Mile borte, og Ildhavet lyste for hans indre Syn som en dæmonisk Bebudelse af den store Verdensbrand, han havde ventet paa, — den Syndflod af Ild, hvori en fordærvet Menneskeslægt skulde nedhvirvles og forgaa!

Der lød et Brag, som naar et Træ fældes. Et af de glødende Tagspær nærmest Mejeribygningen var ved Hjælp af Brandstager bragt til at styrtede ned i Grunden. Snart fulgte et Par andre efter. Nu fik man ogsaa Gavlen væltet ned over Ilden, og Gnistregnen, der truede Mejeriets Tag, hørte op.

Endnu et Par Timer varede Branden; men takket være Kjeld Borgens Standhaftighed var en Katastrofe bleven afværget. Spær efter Spær sank flammende ned. Tilsidst stod kun Staldens nøgne Mure igen som en Vold omkring det glødende Indre.

Lidt efter lidt vendte Mørket tilbage. Men hele Natten hørtes Brølet af det hjemløse Kvæg, der foer omkring ude paa Engene.